

РЕШЕНИЕ

№ 6531

гр. София, 19.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 19.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **5976** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.38, ал.6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във връзка с чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба С. Г. М. срещу Решение №ППН-01-278/2019 от 19.11.2019г. на Комисия за защита на личните данни, в частта му, с която не е наложена санкция за констатираните с него нарушения.

В съд.з. жалбоподателят С. Г. М., р.пр., се явява лично и поддържа жалбата си.
Ответникът по жалбата Комисията за защита на личните данни, в съд.з. чрез юриск.А. излага съображения за неоснователност на жалбата, като твърди, че в сигнала по който е образувано административното производство не е поискано налагане на санкции.

Заинтересованата страна М. Й. Б. лично и с адв.П. в съд.з. и в представени по делото писмени бележки, оспорва жалбата като недопустима, алтернативно-неоснователна. Претендира за направените по делото съдебни разноски.

Заинтересованата страна [фирма], чрез адв.Х. в съд.з., оспорва жалбата. Претендира за направените по делото разноски.

Като взе предвид изложеното в жалбата, становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, съдът направи следните фактически и правни изводи:

С решение №Ж-268/2015г. от 19.11.2019г. на КЗЛД, са уважени като основателни жалби с рег.№Ж-278/23.07.2015г. и №Ж-268/17.07.2015г. подадени съответно от С. Г. М. и А. К. Л. срещу М. Й. Б. и [фирма], поради липса на допустимост на основание за обработването на личните данни на жалбоподателите посредством

видеонаблюдение, извършено от страна на М. Й. Б. и [фирма], в качеството им на администратор на лични данни, с което е нарушена разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗЛД, респ.чл.6, §1, б.„б“ и „в“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. С решението на основание чл.58, §2, буква „г“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 е издадено разпореждане на администратора да съобрази операциите по обработване на личните данни с правилата за обработването им.

Решението е връчено на жалбоподателя на 28.01.2020г., а жалбата срещу него е подадена на 10.02.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, по чието искане е образувано административното производство и което в тази връзка има правен интерес от оспорването. По съществото ѝ и като провери законосъобразността на акта на основанията по чл.146 АПК и по реда на чл. 168 АПК, съдът взе предвид следното:

Решението е издадено от компетентен орган – Комисията за защита на личните данни /в надлежен състав/ при необходимото мнозинство, в кръга на разписаните в чл.38, ал. 3 от ЗЗЛД негови правомощия. Оспореният акт е издаден при спазване на предвидената от закона форма, без да се извършени съществени нарушения на административно производствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С т.1 от оспореното решение /която част е влязла в сила/ е прието за извършено по отношение на жалбоподателя от М. Й. Б. и [фирма] нарушение на чл.4, ал.1, т.1 и т.2 ЗЗЛД, респ.чл.6, §1, б.„б“ и „в“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. Твърденията му в жалбата до съда се свеждат до незаконосъобразност на пропуската - с решението, заедно с дадените предписания, да се наложат административно наказание, съответно имуществена санкция на нарушителите. В тази връзка съдът взе предвид следното:

Съгласно § 44, ал.1 от ПЗР на ЗЗЛД, образуваните до 25 май 2018 г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства /каквото е и настоящото, образувано по жалби от 2015г./ за нарушения на закона се довършват по досегашния ред.

По този ред, съгласно дадените му в чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД, в предходната му редакция, правомощия административния орган – "комисията се произнася в 30-дневен срок от сезирането с решение, като може да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание. Тези правомощия са дадени алтернативно, като по отношение на избора на приложими мерки за отстраняване на нарушението – дали даването на предписания или налагането на санкция комисията се произнася в рамките на оперативната си самостоятелност, т.е. в тази част решението се постановява по целесъобразност, като в случая жалбоподателят не е оспорил решението в частта му по т.2 - относно дадените задължителни предписания и в тази част то е влязло в сила. Т.е. при условията на отменената редакция на чл.38, ал.2 ЗЗЛД, не е възможно да се наложат и административни наказания за установените нарушения.

Но дори да се приеме, че съгласно дадените ѝ в новата разпоредба на чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД правомощия, "Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета; т.е. да наложи кумулативно и санкции наред с даденото

предписание, в случая следва да бъде съобразено, че административното производство е образувано по жалби срещу нарушение, извършено през 2015г., по отношение на административнонаказателната отговорност за което е изтекла абсолютната давност по чл.80, ал.1, т.5 във вр. с чл.81, ал.3 НК – четири години и половина.

Предвид изложеното, съдът в настоящия състав намира, че оспореното решение е законосъобразно, поради което ще следва подадената срещу него жалба да бъде отхвърлена.

На основание чл.143, ал.3 АПК, при този изход на делото, жалбоподателят ще следва да заплати на заинтересованите страни направените от тях разноски по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 500лв. на М. Й. Б. и 200лв. на [фирма]. Разноските са към минимума по чл.8, ал.3 от Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не следва да бъдат намалявани като прекомерни. По другото възражение на жалбоподателя – че за тях е не представен списък по чл.80 ГПК, съдът намира, че това е пречка за направилите ги страни да искат изменение на решението в частта му за разноските, но не и за присъждането им.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на С. Г. М. срещу Решение №ППН-01-278/2019 от 19.11.2019г. на Комисия за защита на личните данни, в частта му, с която не е наложена санкция за констатираните с него нарушения.

ОСЪЖДА С. Г. М. да заплати на М. Й. Б., с ЕГН-[ЕГН], съдебни разноски в размер на 500лв.

ОСЪЖДА С. Г. М. да заплати на [фирма], с ЕИК-117694352, съдебни разноски в размер на 200лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: